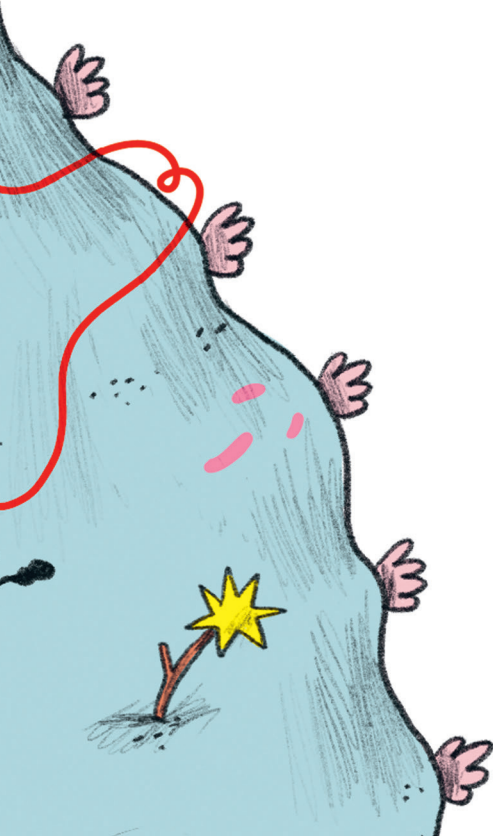

Būna rytų, kurie prasideda klausimu.
Va kaip šiandien. Dar net neatsimerčiau,
o jis jau krebždėjo galvoje. Gal net
pabudo anksčiau už mane? Galėjo
palaukti, leist pasivartyti. Bet tik ne šitas.

„KAS TAS
ŠMIKIS BILBA?“

Per pusryčius paklausiau tėčio ir mamos,
ar jie pažįsta Šmikį Bilbą.

– Ne, – papurtė galvą tėtis. – Nepažįstu.

Mama truputį pagalvojo.

– Ne. Aš irgi ne. Vieną minutę pasirodė,
kad gal... Bet vis dėlto – ne.

AK TU,
ŠMIKI
BILBA, MANO
VARGŠAS
MEZGINYS!

